

Harag Anita
Évszakhoz képest
hűvösebb

A szerző 2018-ban elnyerte
az N&n Galéria Petri György-díját.

A szerző a kötet megírása idején
Móricz Zsigmond irodalmi alkotói ösztöndíjban
részesült.

Székesfehérvártól nyugatra

Tégladarabok, törött mosdókagyló, por. Mintha valami becsapódott volna a fürdőszobába, lyukat törve a tetőn. Körbenézek, törmeléken kívül semmit nem látok, csak egy döglött madarat. Hogy kerül ide egy döglött madár. Balkáni gerle. Reggelenként egy balkáni gerle huhogására ébredek. Azt kívánom, döggöljön meg. Aztán azt, maradjon, hiányozna ez a hang. Megszoktam. Amíg nem tudtam a nevét, nem tudtam megkülönböztetni őket a galamboktól. Az egyik szomszéd mondta, hogy hívják.

Az egész ház egy romhalmaz. A bejárati ajtó nehezen nyílik, a három zárban akad a kulcs, alig lehet csavarni, mindig félek, hogy beletörik. Nem értem, István miért zárkózott be ennyire, mit féltett ebben a vityillóban. Nagyszoba, konyha, fürdőszoba, a vécé hátul van az udvaron. Utálok odamenni, büdös van, és barna, nagy potrohos pókok lógnak a falról. Ádám szerint jó, hogy ilyen, el lehet vonulni, viszi magával a kisseprűt, lesöpri a pókokat. A hátam mögé áll, együtt nézzük a beszakadt tetőt. A törött mosdókagylón és az egyben maradt kádon kívül nincs itt más. Mi a franc, kérdezi, és lassan a törmelék közé lép. Közelebb megy a lyukhoz, felnéz. Szép napunk lesz, tiszta az idő, mondja. Nem nevetek.

Három hete ide járunk hétvégén. Szombat hajnalban autóba ülünk, és szombat késő este érünk haza. Az első hétvégén még itt aludtunk, hoztam ágyneműt,

Ádámnak egy plusz kispárnát, éjszaka forgolódás közben viszi magával. Nem tudtam aludni abban az ágyban, ahol nemrég még István feküdt. Olyan korán jövünk, hogy az autópályán még alig jár kocsi, gyorsan leérünk, hazafelé pedig az esti csúcsforgalom előtt vagy után indulunk.

Nem tudom, mit kell kezdeni egy beszakadt tetővel. Ádám a lyukba bámul, aztán az előtte heverő tégladarabokra. Ő sem tudja, mit csináljunk. Burkolót hívunk? Minek? Nem akarunk itt maradni. Eladni sem lehet, ki venné meg ezt az isten háta mögötti házat. A kert romokban, a kerítés egy erősebb szélrohamtól kidől, most meg még a tető is. Nem emlékszem viharra a múlt hétről, a kertben egyben maradt a sóderkupac, a fákról egy gally sem hiányzik. A nagyszobába megyek a táskámért, a heverőn hagytam, a bézs kanapén jól látszik, hol ült sokat István, sötétebb ott a kárpit. A táskámból kiveszem a pogácsát és a termoszban hozott kávé, a konyhába viszem. Két hete műanyag tányérokot hoztunk, ne kelljen István repedezett porcelánjait használni. Nem akarok azokból a tányérokból enni, azokból a poharakból inni, amikből ő evett és ivott.

Kérsz pogácsát, kiabálok Ádámnak a fürdőszobába. Aha, válaszolja, mindjárt megyek. A kávé műanyag poharakba öntöm, magamnak egy kicsit kevesebbet. Szeretem ezt a termoszt, órákig meleg marad a kávé. Felemelem a poharat, még kicsit gőzölög. Leülök az asztalhoz, ami mellett két különböző szék van, az egyik sötétbarna fa, a másik fehér, műanyag. Beleharapok a pogácsába. Hallom, hogy Ádám matat a fürdőszobában, aztán egyre közelebb érnek a léptei. Felbukkan az ajtóban. Pogácsát ne vegyünk ott többet, mondom. Miért, kérdezi. Mintha egy hete vettük

volna, olyan rágós. Elhúzza a száját. De azért ehető, teszem hozzá gyorsan. Egyél.

Ma a nappalit akartuk rendbe tenni. Kipakolni a szekrényből István ruháit, zsákokba tenni, elvinni a Vöröskeresztnek vagy kidobni, ami már menthetetlenül elnyűtt. Befejezem az evést, a morzsákat a tenyerembe söpröm, és a kukához viszem. Nekiállok a nappalinak, Ádám a fürdőszobából pakolja ki a törmeléket egy fekete szemeteszákba, de az túl vékony, a nagyobb darabok szétszaggatják, és a földre szóródik a már korábban belesepert por is. A бүdös kurva életbe, mondja. Felsőpröm, mondom, indulok a lapátért, de utánam szól, nem kell. Majd később.

A szekrény tele van ruhákkal. Két kupacot csinállok, szemét, Vöröskereszt. A szemetes kupac sokkal nagyobb. István olyan holmikat őrizgetett, amik már teljesen kifakultak, a régen élénkzöld csíkos pólón halványan látszik a csíkok váltakozása, egy nadrágnak teljesen kikopott az ülepe, megvarrni sem érdemes. Szemét, szemét. Megszagolom az egyik pulóvert. Reflex, otthon is így válogatom mosás előtt a ruhákat. Enyhén érezni István szagát. Nem tudom, pár év múlva emlékezni fogok-e erre a szagra. Nem parfüm, csak szappan, amit a háztartási boltban lehet venni, jellegzetes, keveredik a dohánnyal, a szekrényszaggal. Talán el kéne tenni az egyik normális pólót. Nézem a két kupacot, csináljak-e harmadikat. Végül a pulóvert a vöröskeresztes kupacba dobom.

Valaki van a kapu előtt, mondja Ádám. Nincs rajta póló, vörös a mellkasa, és fénylik az izzadságtól. Odamegy az ablakhoz. Valamelyik csöves szomszéd, mondja. Odasétálok én is, egy férfi áll a kapuban, integet. A kezemben lévő ruhát a kanapé karfájára teszem,

és a bejárati ajtóhoz megyek. Jó napot. Kezit csókolom, válaszolja az öreg. Hatvanas, közelebb a hetvenhez, mint a hatvanhoz, hiányzik elől a foga. Miben segíthetek? Maga az István lánya? Bólintok. Sokat mesélt ám magáról, mindig mondta, mennyire büszke a nagylányára, aki fent él Budapesten. Hazudik, azonnal tudom. István biztosan nem mesélt rólam semmit. Miben segíthetek, kérdezem meg újra. Itt lakom a szomszéd utcában, mutatja. Jobbra a harmadikban. Az apja nem mesélt rólam soha? Kőszeghi László. Hával. A Lacika. Rázom a fejem. Hát az baj. Nagyon nagy baj. Tudja, kedves, az apjának kölcsönadtam pár éve egy hűtőgépet. Beko. Most, hogy meghalt az öreg, kérném vissza, úgyis csak kölcsönbe volt nála. Itt csak Hausmeister hűtő van, az is nagyon régi, válaszolom. Ja, Hausmeister, az! Arra gondoltam. Beko a mienk otthon. A férfi rám néz, nem mozdul. Az arca jobb oldalán van egy heg, többéves lehet, fehér. Nem tudom, Istvánnak mióta van meg ez a hűtője. Vagy hogy kitől kapta. Rendben, mondom. Elviheti. Nagyon köszönöm, kedves, délután jövök érte!

Mit akart, kérdezi Ádám. Még mindig az ablakban áll. A hűtőt, válaszolom. A hűtőt? Mármint megvenni? Nem, elvinni. Azt mondja, az övé. Csak kölcsönbe volt. Odamegyek a résnyire nyitott hűtőhöz. Nincs benne semmi, csak egy felespohár félig megtöltve sóval. Még első nap pakoltuk ki, mindent kidobtunk belőle, megromlott zacskós tejet, kolbászt, margarint. És mit mondtál, kérdezi. Vigye, ha akarja. Visszahajtom a hűtőt. Nekünk úgysem kell. És nem is érdekel. Nem szól semmit, visszamegy a fürdőszobába. Felveszem a kanapé karfáján hagyott pólót, nézem a két kupacot, majd a szemetes kupacba dobom.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Dürer Nyomda Kft-ben, Gyulán, 2019-ben
Felelős vezető Aggod István ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Zöldhegyi Sarolta
Műszaki vezető Takács Klári
A kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9061
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3948 9